

**LA REDEMPCIÓ PASSARIA PER
ABANDONAR L'ETNOCENTRISME
QUE HA DOMINAT LA HUMANITAT**

Santiago
Vilanova

President de l'associació Una Sola Terra

'Nabí', cap a una lírica nacional

Des de la darrera dècada dels noranta que alguns econacionalistes insistim a les nostres institucions que per impulsar una *economia verda* ens cal un moviment cultural, literari i artístic en defensa de la terra; com ho va ser el noucentisme per a la revolució industrial. Darrerament hem proposat al conseller Ferran Mascarell la idea de promoure un "compromís nacional per la cultura i l'ecologia".

AMB SIMPOSIS, CONFERÈNCIES i trobades organitzades hem intentat vincular pintors, poetes, escultors, músics i escriptors en la defensa del territori i del paisatge que són els pilars de la llengua *viva*. Estem convençuts que no conservarem la nostra parla si degradem la seva base biològica i la seva relació amb l'ús dels recursos naturals. I la lírica forma part també d'aquest compromís patriòtic.

RAFAEL SUBIRACHS (Vic, 1948) és un compositor, cantant i músic que va entrar a formar part dels Setze Jutges posseint una rellevant formació, iniciada a l'escola montserratina i en el cau familiar. El seu pare, Rafael Subirachs i Ricard (1902-1977), era compositor i pedagog musical, i fou director del cor de l'Orfeó Vigatà.

EN LA SEVA LLARGA CARRERA destaca haver musicat *Bac de Roda*, *Comte Arnau*, els *Cants d'Abelone*, sobre l'obra homò-

JORDI SOLER

nima en poesia de Joan Vinyoli, i l'emotiva *Cançó de la Terra* sobre els poemes de Jacint Verdaguer. Dels membres de la Nova Cançó és el que més s'ha significat en l'ineludible compromís que avui un artista ha de

tenir amb la defensa del planeta i de l'entorn. Ha musicat els poemes antinuclears de Joan Oliver (Pere Quart) i Maria Àngels Anglada i ha col·laborat quan l'hem requerit en diverses campanyes ecologistes.

Dels membres de la Nova Cançó, Rafael Subirachs és el que més s'ha significat en l'ineludible compromís que avui un artista ha de tenir amb la defensa del planeta i de l'entorn

cís Comadira. L'òpera és de tal ambició que obliga a ser estrenada per entregues durant els propers estius en aquest festival que enguany celebra el seu 50è aniversari.

L'AUTOR DE 'NABÍ' ha tingut cura del pòsit que ens han llegat els grans mestres del nacionalisme musical català i el folklore popular que ell coneix molt bé. Subirachs no transgredeix aquesta fidelitat i la projecta en el futur. Estem davant d'una obra que pot esdevenir un punt de partida del *vintiu-*

centisme que reivindicuem. Com, però, actualitzar el *Nabí* i la profecia? En la presentació l'artista ja ens dona una pista en dir-nos que la relectura carriana és una premonició de la crisi de valors del món actual. Nínive podria ser una metàfora del nostre Cafarnaüm consumista i desenvolupista, destinat a sucumbir. Jonàs dins el ventre del gran peix, simbolitzaria la Mare Terra que l'aixopluga durant tres dies i tres nits i que l'ajuda a sorgir com un home renovat. La revelació perquè s'aturi la catàstrofe que el profeta havia predit ("Dins de quaranta dies Nínive serà destruïda!") consisteix que la població opti per una concepció holística de l'existència. La redempció passaria per abandonar l'etnocentrisme que ha dominat la humanitat. Els habitants de la capital d'Assíria acaben fent dejuni i proclamen l'austeritat (el decreixement?) per salvar-se.

AQUESTA VISIÓ d'un antropocè en declivi, que cerca una utopia per sobreviure, ens retorna a Verdaguer i a la seva *Atlàntida*, aquella civilització avançada que un cataclisme enfonsà sota les aigües abissals.

CATALUNYA CLAMA avui per un Estat propi, just i solidari, que desitgem també ecològic. Però comença a ser urgent preparar els fonaments d'una lírica nacional que el representi amb excel·lència. I aquest *Nabí* és un primer pas.

L'ONU en xandall

Manuel
Castaño

Escriptor

Una de les formes més abjectes de nacionalisme és l'esportiu, que té en els jocs olímpics la seva expressió màxima. Per raons que escapen a la comprensió racional, hom espera que la gent victoregi algú pel dubtós mèrit d'haver saltat una polzada més alt que un altre o haver arri-

bat mig segon abans que un altre, i això mentre volia la bandera i sona l'himne d'un país que no hi té res a veure més enllà d'haver subvencionat l'entrenament. És a dir que l'alegria del públic davant el seu compatriota emmedallat és una manera de donar per bona la despesa. Si un dia s'arriba a veure un aplec d'esportistes competint a títol estrictament personal, podríem començar a creure que els

qui els contempen estan de veritat interessats en la resplendor de la glòria, regal del cel, que segons Píndar apareix en aquests moments. Fins que no passi, haurem de reconèixer que la gent se sent gratificada només pel fet de compartir amb un remot guanyador una cosa tan convencional i venal com la nacionalitat, i això encanta als governs. Els jocs olímpics no tenen res a veure amb cap ideal, ni

serveixen per fer pau i treva. Des de Berlín 1936, preludi de guerres i extermini, fins a Pequín 2008, que es va celebrar enmig de la indiferència general per la repressió de dissidents i l'ocupació del Tíbet, les competicions s'han succeït sense que dels pacifistes i filantròpics plantejaments del baró de Coubertin se'n sàpigues res. A més fa molta angúnia veure desfilar delegacions esportives que vé-

nen de països democràtics al costat de les d'imperis i dictadures perfectament consolidades, sempre presidides per un herald que és tot somriure. Els jocs olímpics són més aviat l'ONU a l'hora del pati i en xandall, amb el seu mateix festival d'hipocresies, retòrica buida i complacences davant règims genocides. Un dels rècords menys celebrats després de cada joc olímpic és la xifra d'atletes,

sobretot africans i de l'Orient mitjà, que aprofiten l'avinentesa per demanar asil polític o senzillament fugir per cames. Enguany, el departament d'immigració britànic calcula que, a un 2% dels qui concorreran a Londres 2012, la medalla que més els interessa aconseguir és un procediment, preferiblement legal, per poder quedar-se en el món lliure i no haver de tornar als seus països. Ben mirat, valdria més que ens fixéssim en els aspirants a la fuga; quant a reptes i afany de superació, no es poden comparar amb els gladiadors del pòdium.